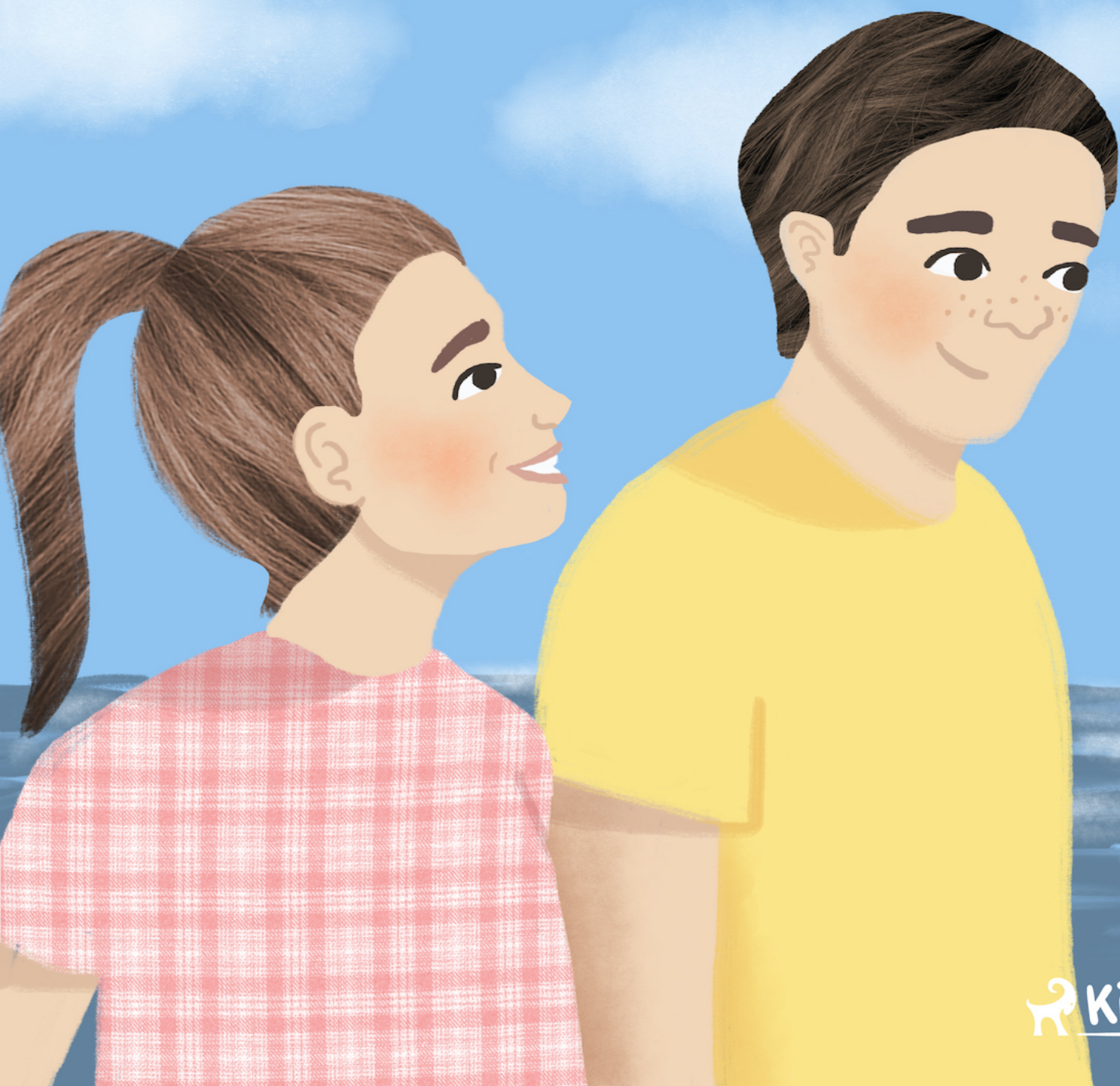

Killbacillen

Viveca Lärn

Killbacillen

Viveca Lärn

Viveca Lärn
KILLBACILLEN

SAGA EGMONT

Killbacillen

Copyright © 1981, 2017 Viveca Lärn og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711800331

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Ett enda riktigt bus

På påskafton satt Ulle och jag mittemot varandra på vår balkong. Vi hade ätit fyra ägg var och kände oss alldeles fyrkantiga. Men det är meningen att man ska äta många ägg på påsk. Det har med Jesus att göra. I alla fall tyckte vi det var spännande också, eftersom ägg är så giftiga. Det vet alla människor. Ulles mamma har sagt att man bara får äta två ägg i veckan. Annars dör man.

- Det är roligt att göra något riktigt farligt ibland, sa jag till Ulle.

När jag tittade på henne såg hon extra mycket ut som en docka med sitt lockiga gulliga hår. Solen sken på det och jag stirrade avundsjukt på henne.

Jag ser inte alls sån ut, snarare tvärtom. Jag har bruna ögon och istället för hår har jag en höstack.

-Ja, sa Ulle, vi gör inte tillräckligt med farliga grejer. Vi har ju inte ens hoppat nedför din balkong.

Vi ställde oss och tittade ner över kanten. Eftersom min pappa och jag bor på första våningen, är det inte särskilt farligt att hoppa ner från vår balkong. På sin höjd vrickar man fötterna.

Vi drack upp all påskmusten medan vi grubblade.

- Tolvåriga pojkar gör mycket farliga saker, sa Ulle.

- Jaha, sa jag, och många flickor med. Det är bara du och jag som är så förbannat tråkiga.

- Men sluta svära så där, sa Ulle. Det låter hemskt.

- Där ser du, sa jag triumferande. Du är ju ännu tråkigare än jag. Du vågar inte ens svära.

- Det är väl inget att kunna.

Nu gled balkongdörren upp med sitt vanliga hemska gnissel och min pappa kom ut på balkongen. Andra människor som har gnisslande dörrar, tar lätt bort oljudet med någon olja, men det känner min pappa inte till.

- Hur har ni det? sa han. Har ni lämnat några ägg till mig? Jaså, inte det.

- Det gäller att passa tiden, sa jag kallt.

Men han är sån när han målar. Har han kommit på ett bra motiv och är i form, så står han där och målar och målar och märker inte ens om det är julafton eller någonting. Just nu höll han på med en mystisk sak som hette Framtiden. Han målade en stor sardinburk med ett sorgset ansikte i. Den var inget vidare, tycker jag. Jag föredrar när han målar grisar.

Tommy Tedin plirade mot solen och tänkte en stund.

- Det är ju vår vetja, sa han plötsligt. Varför hoppar ni inte rep?

Ulle och jag tittade på varann och sken upp. Vilken idé! Men så suckade vi på en gång.

- Vi är för gamla, sa Ulle.

- Ja, ja, sa pappa. Tiden går.

Och så gick han in igen.

- Snart är vi stora, sa jag till Ulle, och så har vi inte gjort ett enda bus. Vad ska vi berätta för våra barnbarn?

- Men höstlotteriet då? invände Ulle försiktigt.

Hon hade rätt. Det var ett ganska bra bus. Det var en dag i höstas när det regnade. Plötsligt kom vi på att vi skulle tillverka en massa lotter och gå och sälja. Det var faktiskt väldigt jobbigt att göra femtio likadana lotter med olika siffror på och rulla ihop dem.

Först tänkte vi ta Ulles hus. Hon bor i ett ganska stort hyreshus, men vi bestämde oss för ett annat lite längre bort. Det var nog bra, kom vi på efteråt. Ulles pappa är ganska argsint. Det beror på att hans bästa bowlingkompis är en psykolog, som lär honom en massa dumheter. Att det är bra att skälla ut barn till exempel.

Vi gick in i ett annat hus och där ringde vi på en dörr i taget. När vuxna öppnade, neg vi mycket djupt. Det gör ett väldigt intryck, för det är folk inte vana vid nuförtiden. En del fick nästan tårar i ögonen. Fast om det var barn som öppnade gick vi därifrån.

Vi passade på när det var slalomtävlingar på TV. Det visade sig vara listigt, det med, för folk var väldigt jäktade och trampade nervöst och ville in till sina TV- apparater igen.

- Vad vill ni? frågade de.
- Sälja lotter, sa vi.
- Jaha, vad kostar de?
- Två kronor styck, sa vi.
- Vad går det till? frågade de då.

Först fattade vi inte vad de menade och upprepade dumt vad de sa:

- Vart det går till?
- Ja? Röda Korset eller någon handbollsförening eller så?
- Afrika, sa Ulle kort.

Det gick hem.

Tanterna och farbröderna gick och hämtade små portmonnäer och stod där och räknade upp.

Vi tog pengarna och lämnade lotterna och neg. Då ropade alltid den som köpt:

- Hallå, flickor. När är dragningen? Vad kan jag vinna?
- Det är ingen dragning, skrek vi tillbaka. Så man kan ingenting vinna!

Och så sprang vi det fortaste vi kunde.

Tro mig eller ej, men vi tjänade sextiofyra kronor den dagen och för de pengarna köpte vi var sin brun apa (inte levande) som man kan ha hängande i skärpet.

Men fortfarande är det så man ryser när man tänker på det.

Och när vi går förbi det där huset, då killar det i magen. När jag måste gå förbi det huset ensam, drar jag alltid ner mössan. Men hittills har det inte hänt något.

Ulle säger att bara det gått femtio år efter brottet kan ingenting hända.

Jösses, vad jag ska skratta och slå mig på knäna när jag går förbi det huset när jag är sextiotvå år. Då behöver jag ingen mössa heller.

Esmeralda Persson från Danmark

Sista natten på påsklovet låg Ulle över hos mig. Hon älskar det stora lugnet, som hon kallar det hemma hos oss. Jag vet inte, jag.

Men det är klart, det är skillnad. Hon har en stökig storebror som bara rapar och gäspar hela dagarna. Och så har hon en lillebror som har något fel på öronen, så han hör precis allt han inte ska höra. Det är något fel på hans kropp också, för han kan vara i alla rum på en gång. Han är kort sagt i vägen. De bor lite trångt också och Ulles mamma och pappa har ganska starka röster och bråkar rätt ofta.

Det stora lugnet hos mig beror förstås på att där bara bor en pappa och en flicka. Jag har inga syskon och min mamma dog när jag var liten. Men att ha det så, det är inget att stå efter. Jag blir jättearg på Ulle när hon säger sådana där saker. Men det fattar hon. Hon fattar ganska bra.

- Men det är så skönt förstår du, hos dig, säger hon, för ingen lägger skruvar i din säng och ingen odlar grodyngel i din tandborstmugg.

- Jag tycker det skulle vara spännande om någon ville odla grodor i min mugg, sa jag bittert.

Pappa hade dukat så fint i köket, att vi blev riktigt rörda. Ända tills vi såg att det var dukat till fyra.

- Ska det komma någon främmande till kvällsmat, när det är sista dan på påsklovet och allting? frågade jag strängt.

Pappa stod på huvudet i kastrullskåpet och letade efter servetter.

- Va? sa han.

- Du hörde, sa jag. Vem kommer?

- Kanske en arbetskamrat till mig skulle titta förbi.

Eventuellt. Sa han.

- En ny ödla på gång, viskade jag till Ulle. Vi kallar pappas dambekanta för ödlor.

Pappas huvud kom ut ur skåpet. Hans svarta hår stod åt alla håll och hans kinder var röda. Vi tittade intresserat på honom.

- Jaså, en arbetskamrat, sa jag. Vad heter han?

- Sluta nu, Tekla, sa pappa strängt.

Jag gjorde mina ögon runda som plättar.

- Sluta, sa jag. Med vad då? Jag bara frågade vad han hette.

- Det är en hon, sa pappa argt. Esmeralda Persson heter hon.

Vi skrattade så vi tjöt.

- Hon är fotograf på tidningen, sa pappa och klättrade upp på diskbänken för att hämta den lite snyggare salladsskålen.

Min pappa är till hälften konstnär och till hälften vaktmästare på en kvällstidning. Han jobbar alltså halvtid där och bär ut post och sorterar och spelar kort och hämtar grejer på station och det ena med det andra. Det är för att han inte kan försörja oss bara på sina tavlor. Inte så

konstigt, tänker ni, om han målar ansikten i sardinburkar. Men ibland målar han faktiskt mycket fina saker och förra året hade han en utställning, där han fick nästan allting sålt.

- Får vi sätta oss? sa Ulle och jag när han dukat färdigt.

- NEJ! röt pappa. Förresten det kan ni göra. Ni behöver inte vänta. Men förresten, det blir skräpigt om ni börjar. Å, kan ni inte göra något annat så länge. Se på TV eller något!

- Visst visst, sa jag och klappade honom lite lugnande på axeln. Han tittade hotfullt på mig.

Ulle och jag satte igång med vår nya rit-lek för att fördriva tiden. Man ritar ur minnet någon båda känner och så får den andra gissa. Först ritade Ulle av rektorn och jag såg ju vem det var redan när hon kommit till näsan. Sen ritade jag en flicka i vår klass, som har jättekort hår fram och jättelångt bak. Det var också lätt. Sen ritade Ulle av sin pappa, helfigur med magen inklämd i snickarbyxorna, oj oj. Sen ritade jag en superäcklig vidrig teckning. En hemsk näsa och äckliga grisögon och fiskmun och fett hår och en kropp som en purjolök.

- Vem är det där? sa Ulle.

- Ser du inte det? sa jag.

Hon gissade och gissade. Jag ritade till lite, så han såg ännu hemskare ut, men hon kunde ändå inte se att det var Fabian Ask, en kille som går i 6 b. Vi själva går i 5 b.

Jag blev nästan arg, för det var hemskt likt.

- Jag trodde du gillade honom, sa Ulle.

- Är du klok? sa jag. Fabian Ask är som något katten släpat in och hunden trampat på och råttorna gnagt på och

...

Just då ringde det på dörren.

Vi kastade oss ut. Där stod Esmeralda Persson med en flaska vin under ena armen och en rökt ål under den andra. Ingenting till barnen, nej då. Minus fem i protokollet direkt.

Hon hälsade åtminstone artigt i hand på oss. Fast sen luktade vi på våra händer i smyg. Rökt ål! Det gick inte bort med tvål och vatten eller någonting. Satt kvar i flera dagar.

Esmeralda och pappa kramades, så hon tappade vinflaskan. Tur att det alltid ligger kläder på golvet i vår hall. Den landade mjukt.

Hon såg rätt trevlig ut. Hon hade långt rött krulligt hår och gröna ögon och vanliga kläder och så bröt hon på något annat språk, danska tror jag. Så fick vi äntligen äta då, men Ulle och jag åt upp fort som raketer och gick in på mitt rum och stängde dörren.

Vi hängde ut skylten:

”Förbjudet att gå in här för folk över tretton år, samt herrar och hundar.”

Sen trixade vi med min lilla bandspelare. Man kan spela in på den. Vi hade sångtävling och sjöng varannan sång och sen spelade vi upp det. Vi höll på att skratta ihjäl oss.

- Tänk om vi kunde ha så här kul jämt, sa Ulle längtansfullt. Snart är det sommarlov och då ser jag inte dig på flera månader.

Jag tänkte en stund.

- Det ska vi ändra på, sa jag bistert. Om pappa bjuder folk på kvällsmat utan att fråga mig, kan jag väl få bjuda dig med hem till farmor och farfar på Koster.

Ulle hisnade av lycka.